

LBRIS

We know

books

Colecție coordonată de
ROXANA GEANTĂ

Ross Welford

COPILUL

altă

depe

STEA

Traducere din limba engleză de Pavel Cazacu

corintjunior

**CONTINUĂ CĂUTAREA COPILULUI
ÎN VÂRSTĂ DE 12 ANI DISPĂRUT**

*KIELDER, NORTHUMBERLAND
27 DECEMBRIE*

Poliția din Northumbria solicită ajutorul publicului pentru a găsi o fată de doisprezece ani care a dispărut în Ajunul Crăciunului din satul Kielder, din Northumberland.

Tamara „Tammy” Tait a fost văzută ultima dată plecând de acasă pe bicicletă, de lângă barul Astronom, în jurul orei 6 după-amiază, în ziua de 24 decembrie.

Semnalmente:
culoarea pielii: albă, înălțime: aproximativ 160 cm, constituție: medie, păr: blond, ochi: căprui. Ultima dată a fost văzută purtând o pereche de blugi

și o geacă roșie marca North Face.

Echipele de voluntari și poliția au petrecut două zile căutând prin pădurile și mlaștinile din împrejurimile satului izolat de la granița Angliei cu Scoția.

Oricine a văzut-o pe Tamara sau are vreo informație legată de locul unde s-ar putea afla este rugat să contacteze imediat poliția.

*Dacă aveți informații
pentru poliție, contactați
serviciul Policelink la
13 14 11
sau sunați la
CrimeStoppers la
1800 333 000.*

CAPITOLUL UNU

Hellyann

Citesc din nou indicatorul din fața mea, care strălucește:

Tipul organismului: femelă umană

Origine: Pământ

Vârstă: aproximativ doisprezece ani

Acest exponat nou-nouț va fi inclus în expoziția mai amplă Zona Pământeană, atunci când va dobândi echilibrul emoțional.

M-am uitat la creatura murdară și mi-am dorit să mă întind prin bariera nevăzută și să o țin de mână. (Acest lucru nu era permis și nici posibil: bariera m-ar fi respins cu un șoc dureros.)

Părul creaturii...

În fine. Trebuie să nu mai spun „creatură”. Indicatorul precizează că este de sex feminin, așa că ar trebui să zic „părul ei”...

Părul i se revărsa în bucle strânse. Mi-ar fi plăcut să văd cum arăta când era curat. Pielea, palidă și fără păr, îi era punctată în tonuri mai închise la culoare (li se spune „pistrui” în limba ei). Hainele erau asemănătoare cu acelea purtate de ceilalți oameni din Zona Pământeană. Purta niște pantaloni dintr-un material care părea a fi aspru și pe deasupra un fel de haină căptușită, groasă, într-o nuanță mai deschisă, în timp ce în picioare avea pantofi mari, cu șireturile legate cu fundă.

Fața ei era murdară și avea dâre de lacrimi, iar ochii injectați îi străluceau de la umezeală. Plânse (acest lucru este normal: oamenii fac asta des), deși substanțele mecanice care îi fuseseră administrate la nivel atomic îi reprimaseră multe dintre funcțiile cognitive...

(Stai! E prea complicat limbajul ăsta? Philip îmi sugerează să scriu: „Creierul ei fusese încetinit de medicamentele care i-au fost date.” Ceea ce, presupun, e cam același lucru. Dar vă las pe voi să decideți.)

În ciuda acestui fapt, avea o fărâmă de viață în ochi. Poate că dozajul nu fusese calculat corect sau avea ea o capacitate de rezistență la unele dintre medicamente.

În orice caz, s-a uitat la mine și am fost șocată de cât de expresiv este chipul uman.

Și-a dus mâna la piept și, pentru o clipă, am crezut că face semnul Inimșilor, dar – evident – nu făcea asta.

M-a privit intens și a spus „Ta-mi”.

Doar atât: silabele astea două.

Și a făcut-o din nou: „Ta-mi”.

Am aruncat câte o privire peste fiecare umăr, dar nu se uita nimeni când mi-am ridicat IP-ul și am înregistrat fragmentul ăsta. Nu e *chiar* interzis să comunici cu exponatele, dar nu e nici încurajat.

„Să fie ăsta numele ei?” m-am întrebat.

Am repetat silabele pe care le-a rostit, deși sunetele erau greu de reprodus pentru mine.

— Ta-mi, am zis.

A dat din cap și a făcut o grimasă ciudată, de parcă voia să râdă și să plângă în același timp, lucru pe care nu l-am înțeles – și încă nu-l înțeleg, nu pe deplin. Oamenii sunt ciudați.

I-am imitat gestul și mi-am spus numele.

Femela umană a încercat să-l repete. Nu suna *deloc* a numele meu. A încercat din nou și i-a ieșit puțin mai bine. Am exersat sunetele de câteva ori și apoi am încercat să-mi spun numele în așa fel încât ea să-l poată repeta.

— Helly-ann, am zis, și pe fața ei s-a ițit un zâmbet.

A clipit intens și l-a spus și ea. M-am surprins zâmbindu-i.

Apoi zâmbetul i-a dispărut și a mai scos două silabe.

Din boxa de lângă indicator s-a auzit o voce:

— Timpul dumneavoastră s-a terminat. Avansați! Sunt persoane la coadă în spatele dumneavoastră care așteaptă să vadă noul exponat. Nu depășiți intervalul de timp alocat! Următorul!

Ființa umană m-a privit plecând, iar apoi s-a retras în spatele țarcului și s-a întins pe jos, în timp ce alți doi spectatori au venit în față.

Ta-mi, am spus în sinea mea în timp ce treceam pe lângă Consilierul Asistent care stătea în capătul sălii de expoziție.

— Asta cred că este a treia ta vizită aici, a zis el. Și mai și comunică cu exponatele? Sunt cu ochii pe tine, să știi.

Doar că nu a spus-o cu voce tare. Nici n-a fost nevoie să o facă – s-a uitat intens la mine și a fost de ajuns.

Așa se fac lucrurile aici. Toată lumea respectă regulile. Nimeni nu calcă strâmb.

În drum spre casa mea capsulă, m-am chinuit să-mi păstrez o figură serioasă, dar de fapt simțeam că mă prăbușesc și îmi doream să plâng. Însă asta m-ar face să par un specimen *diferit*, întrucât cei de pe aici nu plâng – și nici nu râd, dacă tot veni vorba.

I-am repetat, în schimb, numele în minte, iar și iar:
Ta-mi. Ta-mi. Ta-mi.

Am dat iar play pe IP la bucățița înregistrată în momentul în care ea și-a spus numele și a mai zis încă ceva.

Oare ce este Ee-fan? m-am întrebat. Asta spusese:
Ee-fan.

Poate că, într-o zi, voi afla.

Pentru că o voi duce pe Tammy înapoi pe Pământ.

Va fi periculos. Dacă eșuez, mă vor pune la somn pentru tot restul vieții.

Și dacă reușesc? Ei bine, probabil va trebui să o fac din nou, cu un alt exponat.

Acesta e blestemul celor cu sentimente.

Capitolul doi

Ethan

Sora mea geamănă, Tammy, lipsește deja de câteva zile, așa că atunci când aud soneria, îmi imaginez că este poliția sau vreun jurnalist.

— Deschid eu, le spun mamei și tatei.

Bunica doarme îmbrăcată în trening pe fotoliul mare de lângă bradul de Crăciun, cu capul pe spate și cu gura deschisă. N-am mai aprins luminile din brad de zile întregi.

Deschid ușa și îl văd stând acolo pe Ignatius Fox-Templeton – pe scurt și mai puțin ciudat, Iggy –, cu o geacă groasă pe el, o bască și pantaloni scurți (deși afară e zăpadă). Într-o mână ține o undiță, iar sub celălalt braț o are pe Suzy, găina lui pe post de animal de companie. În spate îi atârână un rucsac mare, iar bicicleta lui veche și ruginită e pe jos, lângă el.

Pentru o clipă doar stăm așa, holbându-ne unul la celălalt. Nu e ca și cum suntem cei mai buni

prieteni sau pe-acolo. S-a întâmplat chestia asta oarecum stânjenitoare când a dispărut Tammy în ajunul Crăciunului. (Aproape că i-am rupt degetele mamei lui cu capacul pianului, dar ea nu s-a supărat din cauza asta.)

— Eu, ăă... mă gândeam doar... mă întrebam, știi tu, dacă... ăă...

Iggy nu este așa în mod normal, dar el oricum nu e normal și, pe lângă asta, nimic nu e normal momentan.

— Cine este? strigă mama dinăuntru, istovită.

— Nu-ți face griji, mamă. Nu contează! strig eu înapoi.

Starea mamei s-a înrăutățit în ultimele câteva zile. Niciunul dintre noi nu a dormit bine, dar încep să cred că mama nu doarme *deloc*. Are niște pete gri-albăstrui sub ochi, ca și cum i-ar fi curs rimele. Între timp, tata a încercat să-și ocupe timpul cu munca de la bar și să coordoneze eforturile de căutare, dar începe să rămână fără lucruri de făcut. Toată lumea vrea să ne ajute, ceea ce înseamnă că tot ce ne mai rămâne de făcut este să stăm degeaba, să ne îngrijorăm și mai mult, și să plângem. Sandra, Ofițerul de poliție care ține Legătura cu Familia (OLF) care a fost pe aici de multe ori, spune că în situația asta „este de așteptat”.

Mă întorc la Iggy, care stă în pragul ușii.

— Ce vrei? întreb, deși sună mai dur decât intenționez.

— Vrei... ăă, vrei să mergi la pescuit? aproape că șoptește.

Se vede cum clipește repede din ochi, în spatele ochelarilor cu lentile groase.

În caz că nu vă dați seama exact cam cât de ciudat mi se pare mie, trebuie să spun că în ultimele câteva zile, singura noastră realitate a fost una a grijiilor și a lacrimilor; cu polițiști agitați și jurnaliști dotați cu camere și carnețele, care așteptau interviuri; cu oameni din sat care ne aduceau mâncare, chiar dacă barul nostru are o bucătărie mare (acum avem două tăvi de musaca și o pavlova¹ uriașă); cu Sandra, tata și mama încercând să se ocupe de toate astea alături de bunica, și cu mătușa Annikka și unchiul Jan, care au venit ieri cu avionul din Finlanda pentru că... ei bine, nu prea știu de ce. Ca să ne „consoleze”, presupun.

Toate astea din cauză că, acum patru zile, Tammy a dispărut de pe fața pământului. De atunci, nimic nu a mai fost cum trebuie.

Așa că, atunci când Iggy apare și propune să mergem la pescuit, primul meu gând este: *Ai înnebunit?* Apoi îmi pică fisa.

¹ Prăjitură făcută cu beza, frișcă și fructe (n. trad.).

— Asta e cumva ideea Sandrei? întreb, ținând ușa pe jumătate închisă pentru a nu lăsa frigul să intre.

Lui Iggy nu pare să-i pese. Aprobă din cap încrezător, așa cum îi e obiceiul. Iggy o cunoaște pe Sandra deja: au fost câteva situații în care Ofițerul pentru Legătura cu Familia i-a făcut niște vizite acasă.

— Da. S-a gândit că poate vrei să mai ieși din casă puțin. Știi tu, să mai schimbi atmosfera și alte aberații de genul ăsta. Să te gândești la altceva.

Aberații. ăsta e un cuvânt foarte caracteristic lui Iggy. Nu are chiar un accent local, dar nu vorbește nici foarte rafinat. Ai zice că nu poate decide exact cum ar trebui să sune vocea lui și folosește tot felul de cuvinte ciudate pentru a umple golurile.

Și continuă:

— Așa că iată-mă aici! Își ridică undița. Ei bine, adaugă, arătând cu capul spre Suzy, iată-*ne* aici.

Nu prea știu ce să cred despre Iggy. Tatei nu-i place de el deloc, încă de când – la scurt timp de la sosirea noastră în sat – l-a prins furând o cutie de chipsuri din magazia barului.

Mama lui a spus că magazia trebuia să fie încuiată, așa că tata nu prea se dă în vânt nici după ea. Este apicultoare, și cred că a divorțat de tatăl lui Iggy.

Totuși, trebuie să recunosc: ceea ce face Iggy este destul de drăguț, chiar dacă nu a fost ideea lui. Mie nici măcar nu-mi place să pescuiesc. Suzy, găina lui Iggy, își întinde gâtul ca să fie scărpinată, iar eu îi fac pe plac, vârându-mi degetele pe sub penele ei calde de pe gât. Sincer să fiu, am dubii și cu privire la Suzy. Adică... cine își ia o găină pe post de animal de companie?

Apoi, în timp ce o gâdil pe Suzy, mă gândesc: *Cât de rău poate fi?*

Așa că îmi bag capul înapoi pe lângă ușa de la sufragerie. Tata s-a dus în bucătărie, vorbește la telefon, iar mama se uită în gol la televizorul care e închis. Bunica sforăie ușor. E prea cald în cameră, iar resturile lemnului ars în sobă strălucesc în alb și portocaliu.

— Ies puțin pe-afară, mamă, spun eu..Știi tu, aer proaspăt și-alte astea.

Mama dă din cap, dar nu sunt sigur că m-a auzit cu adevărat. Mîntea îi stă doar la Tammy.

Tammy, sora mea geamănă, care a dispărut de pe fața pământului.

Capitolul trei

Banda încă se află acolo – POLIȚIA, NU TRECEȚI! –, agățată de-a curmezișul cărării pe care Tammy și-a lăsat bicicleta, însă poliția a cercetat malul îngust al lacului și cărarea de câteva ori, dar acum nu este nimeni acolo. N-am mai venit pe aici din Ajunul Crăciunului, când s-a întâmplat totul, și simt o strângere de inimă când mă apropiu.

— Sper că nu te superi, nu? întrebă Iggy. Îmi pare rău; nu m-am gândit, știi tu... la lac și toate astea...

— Mersi. Sunt bine.

Există și altă modalitate de a ne apropia de apă, dar e puțin mai departe.

Ne lăsăm bicicletele la capătul potecii și mergem pe cărarea abruptă prin pădure, iar în tot acest timp mă gândesc: *Pe aici a venit Tammy...*

Ieșim de pe cărare și ajungem pe malul îngust. Iggy a tot bolborosit despre o știucă uriașă care

trăiește lângă stăvilarul Bakethin, unde lacul se îngustează într-un fel de zonă de revărsare.

— Când este foarte frig afară, știucile vin adesea spre apele mai puțin adânci... Sigur o să-l atragă o momeală cu laser... Firul ăsta poate susține o greutate de treizeci și șase de kilograme...

Toată vorbăria asta ar putea la fel de bine să fie o limbă străină pentru mine, dar îl las să continue, pentru că e bine să mă pot gândi și la altceva în afară de Tammy, măcar pentru puțin timp.

Este mijlocul amiezii. Se întrezărește deja apusul, iar liniștea deplină din Lacul Kielder – de sub un cer liliachiu-închis – se așterne în fața noastră. Cu respirația tăiată, surprins de peisaj, exclam încet: „Uau!”

Iggy vine și stă lângă mine, uitându-se la apă.

— Crezi că mai e în viață, Tait?

Of! Franchețea lui mă dă peste cap și simt cum mă cuprinde enervarea când îmi dau seama că el de fapt întreabă exact ce vor să întrebe toți ceilalți. Toți ocolesc subiectul, temându-se deseori să spună *orice*, ca să nu fie ceva nepotrivit.

Oftez. Nimeni nu m-a mai întrebat asta până acum, așa că mă mir și eu de siguranța mea.

— Da, îi spun. Simt asta, chiar aici, rostesc și îmi ating pieptul în zona inimii. Este o chestie specifică gemenilor, adaug.

Iggy se bosumflă și dă din cap încet, de parcă înțelege, dar nu cred că o poți face dacă nu ești geamăn.

— Șșșt! zic eu. Ascultă!

Sper că voi putea auzi din nou șuieratul din noaptea în care a dispărut Tammy. Dar singurele sunete vin de la valurile mici care lovesc țărmul o dată la câteva secunde și de la zgomotul înfundat al unei canoe de un portocaliu-aprins, din fibră de sticlă, care se lovește ritmic de pontonul lung, din lemn, ce iese din apă. Scândurile vechi ale pontonului scârțâie sub greutatea noastră, iar Iggy își despachetează rucsacul cu unelte de pescuit.

Cred că ultima oară când am stat pe pontonul ăsta eram cu Tammy, jucându-ne de-a aruncatul cu pietre. E simplu ca bună ziua: cine aruncă piatra cel mai departe în lac? Dar aveam reguli, cum ar fi mărimea pietrei, cel mai bun din cinci aruncări și așa mai departe. În mod exasperant, ea câștigă aproape mereu. E bună la aruncat. Iggy mormăie în continuare...

— Să începem. Două fire de pescuit de o sută de metri, împletite în opt, ambele cu câte o montură cu fir de oțel, patru cârlige de zece centimetri pentru rechini, o undiță scurtă cu mulineta mea de încredere pentru știuci, și momeala cu laser Johnson.

Iggy – cu o situație școlară pe care o poți numi „inconsistentă” – ar primi nota zece cu felicitări la jargonul uneltelor de pescuit. Scoate ceva din rucsac,